

Gaura Váni

květen
2010

ŠRÍ ŠRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH

Všechna sláva Šrí Guruovi a Šrí Gauráŕngovi!

„Pokud zapomeneš na Svaté Jméno, nebudeš šťastný. Jestliže na Něho nikdy nezapomeneš, budeš neustále naplněn štěstím a mírem. V tvé mysli zavládne uspokojení a štěstí.“

*Óm Višnupád Šrí Šrímad
Bhakti Vaibhava Purí Gósvámí Mahárádža*

Amrita Váni

Šríla Prabhupáda Bhaktisiddhánta Sarasvatí

Je víra v lotosová chodidla duchovního mistra kořenem oddané služby?

Ještě před probuzením čisté oddané služby se zcela jistě musíme učit našemu vztahu s Nejvyšším Pánem. Duchovní mistr samotný má schopnost nám takové poznání předat. Proto je pevná víra v transcendentálního duchovního mistra kořenem oddané služby. Tato víra je prvním a základním principem na cestě oddanosti. První podmínkou již musí každý oddaný splnit, je vzdát se slepé představy o existenci mnoha náboženství. Také musí zahrnout cestu argumentací a zachovávat si víru v příznivé pokyny svého duchovního mistra.

Co je to víra? Víra znamená, mít naprostou důvěru v Šrí Gurudévova slova. Nesmíme se opírat o slova světsky smýšlejících osob, ale mít důvěru pouze v Gurudévu. Všichni ostatní něco předstírají. Proto bychom se s naprostou vírou ve slova duchovního mistra měli vzdát všech světských témat. Úspěch nelze nalézt žádným jiným způsobem. Milosti duchovního mistra budou naše *anárthy* zničeny, touhy naplněny a zcela jistě dosáhneme Pánovu milost a Jeho *daršan*.

Přistoupíme-li ke Guruovi či *sádhuovi* a budeme-li následovat jeho pokyny, potom naše problémy zmizí a získáme

oddanou službu. To je to proč bychom měli s naprostou samozřejmostí důvěřovat Šrí Gurudévovi, chceme-li přistoupit a sloužit Absolutní Osobě. Duchovní mistr nám dá to nejvyšší dobro. Setkáme-li se náhodou s pravým duchovním mistrem, musíme být zachráněni. Budeme schopni dosáhnout našeho cíle. Duchovní mistr nás bude vždy zásobovat a obohacovat transcendentálním poznáním a službou.

„Já budu usměřňovat duchovního mistra.“ To je ateistická představa. Tento přestupek vznikne, pokud znevážíme pokyn duchovního mistra. Takové mentality se musíme zbavit ihned, jakmile se objeví. „Nebudu naslouchat slovům nikoho z tohoto světa. Budu poslouchat pouze to, co řekne můj duchovní mistr, protože on sestoupil z Vaikunthy, aby mě zachránil.“

My jsme nepatrné vědomé duše a k Nejvyššímu vědomému Pánovi můžeme přistoupit pouze milostí Gurua. Opustíme společnost všech ostatních a vrátíme se k našemu Věčnému Mistrovi. Duchovní mistr považuje sám sebe za bezvýznamného služebníka Nejvyššího Pána, my ho však musíme bez váhání přijmout jako naši jedinou naději, díky níž se můžeme vrátit zpět k Nejvyšší Božské Osobnosti. On je naším věčným dobrodincem.

„Všechno obětuji lotosovým chodidlům mého duchovního mistra, neboť vím, že je Bohu nejdražší a je stejně dobrý jako Bůh. Všechnu moji práci budu vykonávat v jeho službě a nebudu za to nic vyžadovat. Potom dosáhnu dokonalosti.“

Význam sádhu-sangy

Šrīla Bhakti Rakṣak Śrīdhar Dēv-Gōsvāmī

Hlavní možnost strachu vyvstává stykem s druhotnou příčinou. V nebi je vše harmonizováno a ovládáno Bohem. „Jsem zde, jsem Jeho, náležím Mu, vše je pro Něho.“ Dokud žiji v této atmosféře, kde je vše pro Šrī Hariho, jsem chráněn. Jakmile se však od tohoto vědomí odkloním - odkloním se od zájmu, který se shoduje se zájmem božím – pak musím vstoupit do tohoto světa akce a reakce. Nikdo jiný není zodpovědný za naše neštěstí. Okolí za to zodpovědnost nenese, dožadoval jsi se o ně. A sebelépe promyšlený plán na ochranu vůči reakcím za vlastní skutky pouze vede k vyvolání ještě více reakcí.

Jestliže se pak ocitnu ve vězení, kdo za to ponese zodpovědnost? Ve vězení je spousta viníků, podvodníků a zlodějů. A jestliže se mezi nimi ocitnu, komu za to mohu přikládat vinu? Sám jsem si tuhle pozici vydobí. Existuje také nebeská společnost, namísto ní se ale nyní musím ptát: „Proč jsem byl uvržen do vězení, kde kamkoliv pohlédnu vidím jen zločince? Proč tu jsem? Proč nejsem ve styku s nebeskými bytostmi? Kdo za to zodpovídá? Kdo?“ Tímto způsobem se musím dostat k závěru, že já sám jsem zodpovědný za moje nynější bytí. Nejdříve musí být stanovena diagnóza, potom léčba a ošetřování. Léčba a ošetřování jsou dobré, musí se ovšem vztahovat k diagnóze. Diagnóza zní: „Jsem zločinec!“

Jestliže tedy chceš žít správný, vznešený a svatý život, tak všechno to, za co se nyní považuješ, musí zemřít.

a dle toho je třeba aplikovat léky. A pomoci mi může jedině důkladná léčba, nikoliv nějaká lacině odbytá práce. Důkladná a kompletní léčba potom znamená: *bhundžana evátma-kritam vipáskam* (ŠB 10.14.8). „Kdo s nadějí v dosažení Tvé milosti trpělivě snáší nepříznivé plody vlastní *karmy* a věnuje svůj veškerý čas službě Tobě každou myšlenkou, slovem a skutkem, takováto osoba je dědicem země svobody. Dosahuje úrovně pozitivní nesmrtelnosti.”

Takto vypadá zázračná léčba pro ty, kteří trpí sklony k vyhledávání chyb. Šrímad Bhágavatam doporučuje systém zázračné léčby – takto vypadá správná diagnóza.

Kázání musí být založeno na této skutečnosti. Jinak to bude vše nahodilé. Takovéto je kázání Šrímad Bhágavatamu – proniknout do hlouby příčiny nemoci. Obhajují Vědy bezesný spánek dosažený odříkáním? To není závěr, který by byl přijat Šrímad Bhágavatamem. Šrímad Bhágavatam přijímá kompletní organický život. Tomu, abychom žili obklopeni určitým prostředím, se vyhnout nelze. Kompletně se stáhnout a vstoupit do *samádhi* neboli bezesného spánku, také není řešením života.

To je dočasné řešení. Vše ale musí být trvale uspořádáno pro Něho (*sambandha gjána*). Vše je pro Něho. „Já jsem pro Něho a ne pro sebe. On je svatý, tak ochotný a tak dobrý. Já jsem pro Něho a v tom spočívá moje nejlepší vyhlídka. Moje největší naděje je spojena s Ním – s Absolutním Dobrem, Organickým Celkem a já to nemohu opustit. Nemohu se starat o svoje separátní cíle. Můj cíl musí být částí Celku – takovéto uspořádání je zapotřebí. Mám-li tedy žít ve svatém prostředí, v organickém prostředí, pak musím opatrně a pečlivě odhalovat vlastní chyby.”

Jak exploatace (vykořisťování), tak odříkání trvalé řešení nenabízí – oddanost ovšem ano. Základem oddanosti je neomylné oko. „Plně se soustřeď na provádění svých povinností a o okolí se nestarej. To spadá pod Můj dohled. To je Moje starost. Ty musíš věnovat plnou pozornost

provádění svých povinností.” (Bg 2.47) A pokud se veškeré jednotky plně věnují vykonávání svých povinností, bude to nebeské. Budeme-li však spíše vyhledávat chyby v okolí a uvažovat: „Oni jsou zloději. Také se stanu zlodějem.” povede to snad k nějakému řešení? Tady je vše nežádoucí. Nemusím si být dokonce vědom ani míry nežádoucích věcí ve mně samotném.

Spousta věcí je ukryta pod povrchem a postupně začne vystupovat. Potom budu muset jednat: „Ó! Mám v sobě takovou spoustu nežádoucích věcí.” Ty všechny ze mne musí vyjít a teprve potom se objeví skutečný skvost. Zlato je třeba vložit do ohně. Jakmile se všechny příměsi oddělí, spatříme skutečné zlato. V současnosti je naše postavení takové, že je tohle čisté zlato smíšeno se spoustou příměsí. Proto: „Zemři, abys žil!” vrhni se do ohně. Tvé současné takzvané ego je smíšeno s příměsemi, které je třeba zničit ohněm utrpení – oheň představuje utrpení – a potom se objeví zlaté skvosty. Příměs není ani částí tvého těla, ani tvé duše – pouze sis ji osvojil.

Potom se projeví *svarúpa* tvé vnitřní duše. Jestliže tedy chceš žít správný, vznešený a svatý život, tak všechno to, za co se nyní považuješ, musí zemřít. A kázání se stane částí tvého přizpůsobení. Pokud není tohle okolí vhodné, tak bych se měl pokusit nalézt okolí jiné, které pro mne bude vhodnější. To je maličkost. Podstatné je však to, co říkám a některé maličkosti je možné přizpůsobit místu. Zásadní myšlenka ovšem musí být zachována: „Nestěžovat si na okolí.” Špatný řemeslník se hádá se svým náradím. Na vině je však řemeslník.

Nektar nesmrtelnosti

*Óm Višnupáda Šrí Šrímad Bhakti Vaibhava
Purí Gósvámí Mahárádža*

21.6. 1999 ve Vídni - část druhá

Požitek a utrpení; obojí je tady. V tomto světě je to přirozené, nemůžete ani zcela trpět ani si úplně užívat. Obojí musíte tolerovat a myslet na to, že jste věčnými služebníky Nejvyššího Pána. My se nazýváme *átma* (duše), my nejsme toto tělo. Tělo chodí, trpí, užívá si, ale *átma* si nikdy neužívá, duše nemá nic, co by si mohla užívat. Jako duše jsme dostali toto tělo, a proto milujeme, tančíme a zpíváme.

Když zemřeme, bude naše tělo spáleno a duše s ním? Ne! Duše nemůže být spálena, protože se od těla liší. Tělo bude spáleno, ale *átma* nikdy spálena nebude. Ona se nerodí ani neumírá. Lidé, kteří žijí v této době, by to měli zrealizovat. Oni už zrealizovali tolik věcí ve vědecké oblasti. Můžete si nechat udělat fotku do pasu a cestovat letadlem z místa na místo. A takovým autem, můžete cestovat rychlostí 200 km/h, takže hmotně jsme velice pokročili, ale dokážeme odstranit neštěstí? Čím více jsme hmotně pokročili, tím více trpíme. My produkujeme tolik aut, že už pro ně není žádné místo. Jedete po silnici a chcete se během dvaceti třiceti minut dostat na nějaké místo, ale zastaví vás policie. Můžete mít dobré auto, které může jet rychlostí 200 nebo i 300 km/h, ale svítí-li červená, musíte zastavit. Potřebujete zastavit na čerpací stanici, nebo čekáte na přejezdu a říkáte si: „Proč už ty závory nezvednou, vždyť ten vlak už odjel.“ Tak k čemu to všechno je? Jaký máme užitek z vědeckotechnického rozvoje? Lidé chtějí být šťastní, ale štěstí si nemohou užívat.

Každý by měl zrealizovat, že je *átma*. Tohle musíme vědět, naslouchat o tom a praktikovat to. A komu bychom měli naslouchat? V novinách se dočtete co se děje v tomto světě, ale v žádných novinách vám vydavatelé neodhalí to, co vám mohou dát pouze velcí světcí, kteří sestoupili z duchovního světa, aby vám rozdávali nektar. Šrí Čaitanja Maháprabhu přišel do tohoto světa ten nektar rozdávat.

Ve Šrímad Bhágavatamu a ostatních zjevených písmech neboli ve Védách je tolik příběhů o tom, jak člověk

zrealizoval toto bohatství, jak se stal nesmrtelným. Vy se můžete také stát nesmrtelnými. Tak jako Gárgí a Maitrejí, dvě manželky světce Jágjavalkjy. Když se chtěl Jágjavalkja zříci světského života a přijmout stav odříkání (*sanjás*), začal svým dvěma manželkám rozdávat všechnen svůj majetek. Maitrejí si nic z toho co jí manžel daroval neuložila ani nezamkla, ale Gárgí si všechny zlaté šperky, drahokamy a náhrdelníky velmi pečlivě uložila a zamkla do truhly. Potom se Maitrejí zeptala: „Můj drahý pane, rozdáváš nám všechno své bohatství, ale kam půjdeš? Proč opouštíš svoje bohatství a manželky, kam odcházíš?“ Jágjavalkja odpověděl: „Odcházím hledat Absolutní Pravdu a proto budu provádět odříkání.“ Gárgí řekla: „Dej nám prosím také takové bohatství, k čemu nám bude majetek, který jsi nám rozdal?“ Jágjavalkja odpověděl:

*ya etad akṣaram gārgi viditvāsmāu
lokāt praiti sa brāhmaṇaḥ
yo vā etad akṣaram gārgy aviditvāsmāu
lokāt praiti sa kṛpaṇaḥ
— Brhad-áranyaka Upanišad 3.8.10*

„Když pochopíš Absolutní Pravdu, potom se tvůj život stane vznešeným, pokud ale tuto Absolutní Pravdu nezrealizuješ, potom nezískáš nic ani ze zrození ani ze smrti. Budeš se muset znovu narodit a trpět.“

Tuto vědu, tu Pravdu, musíme obdržet od světců, kteří přichází do hmotného světa; z jejich společnosti můžeme získat duchovní prospěch. Co to znamená získat duchovní prospěch? Skutečným, okamžitým a jediným způsobem jak dosáhnout duchovního světa a objektů v něm je neustále opakovat Pánova Svatá Jména. Pouze to je duchovní prospěch. Měli byste opakovat Jeho Božská Jména.

Jednou putoval Šrí Čaitanja Maháprabhu z Džagannáth Purí do Vrindávany, která je vzdálená přibližně 2800 kilometrů. Tehdy nebyli žádné vozy, bicykly, motocykly, vlaky ani letadla. Všichni museli chodit pěšky. Maháprabhu musel cestovat dva až tři měsíce než dorazil do Vrindávany. Během své pouti procházel velmi rozlehlým a hustým lesem. Celá tato lesní oblast byla plná dravých zvířat; lvů, tygrů a různých jiných dravců, ale žilo tam také mnoho slonů a ostatní divoké zvěře. Maháprabhu procházel lesem a nahlas zpíval: „Haré Krišna, Haré Krišna, Krišna Krišna, Haré Haré, Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré.“ Zpíval tak hlasitě, že stromy kolem nichž procházel tuto zvukovou vibraci odrážely. On zpíval „Haré Krišna“ a stromy rezonovaly: „Haré Krišna.“ Tento zvuk se rozléhal po celém lese a všechna zvířata, ptáci, hadi a všechna stvoření přicházela k Šrí Čaitanjovi a zpívala s Ním. Zvířata zapoměla na vzájemné nepřátelství, tygři objímali jeleny a jeleni hubičkovali tygry. Když tygr spatří jelena, je to pro něj jako by se díval na *rásagulu*. Pán se na celou scénérii díval; jak divoká zvířata pod vlivem Svatého Jména zapoměla na svoji dravost. Všechna zvířata zapoměla vlivem

Božského Jména „Haré Krišna“ na vzájemné nepřátelství a na svoji krutost, a Maháprabhu byl velice šťastný.

Když někdo opakuje Svaté Jméno, bude osvobozen od krutosti, pomstychtivosti a nebude vyhledávat pomoc od ostatních, tak jako například strom. Strom vám dává kyslík, ovoce a dřevo ze kterého můžete postavit dům. *Sádhuové* jsou také jako stromy, jsou pevně umístěni v Božském poznání, chodí od domu k domu, z vesnice do vesnice a z města do jiného města. Ale ne proto, aby z toho měli nějaký hmotný nebo peněžní prospěch. Ne. Oni rozdávají bezpříčinnou milost. Jejich srdce trpí při pohledu na lidská neštěstí. Bohatý člověk trpí, člověk který nic nemá trpí, ten koho ovládá nemoc trpí a zdraví člověk také trpí, člověk který má pozici trpí a ten kdo mu slouží také trpí. Trpí muži, trpí ženy, lidé z vysokých i nízkých vrstev. Užívá si tedy někdo? Ne! Trpí naprosto všichni. Takže jaký lék může odstranit naše utrpení. Co nás vyléčí?

Když jsme se chtěli zbavit imperialismu, pozvali jsme komunismus, ale komunismus není lékem na imperialismus a teď trpíme. To že nahradíme jeden “ismus“ druhým “ismem“ nás šťastnými nečiní. Svět je plný neštěstí. V tomto světě se neštěstí nelze zbavit, neboť tak dlouho dokud bude svět existovat, tak zde bude také neštěstí. Nelze se toho zbavit, a to i přesto, že se o to všemožně snažíte. Ať uděláte co uděláte. My se snažíme získat štěstí pomocí vědeckotechnického vývoje. Novodobý člověk by neměl pracovat, může jenom sedět a vše za něj vykoná stroj. Když ale lidé nemají práci,

tak se jim nehýbou končetiny a proto trpí různými nemocemi. A tak chtějí sportovat, běhat a jezdit na kole, chtějí posilovat a cvičit svoje tělo. Takle hmotná věda je hlavní příčinou lidského utrpení. Lidé trpí, nejsou šťastní. Chtějí být šťastní, chtějí cvičit, chtějí prostě něco dělat. Všiml jsem si, že se v Evropě otevírá tolik jógových škol, kde učí mnoha jógovým cvikům, kde se lidé snaží zbavit svých nemocí. Jóga však všechny vaše nemoci nemůže odstranit. V Kali juze je jediným lékem *harināma*. Svaté Jméno Pána Hariho.

*harer nāma harer nāma harer nāmaiva kevalam
kalau nāsty eva nāsty eva nāsty eva gatih anyathā*

Ideálním příkladem praktikování a kázání Svatého Jména byl *mahā-bhāgavata* Šríla Haridás Thákura, který sestoupil do tohoto světa v 15. století v Indii. Od dětství si zachovával celibát, věrnost Pravdě a až do svých devadesáti let opakoval Svatá Jména Pána Hariho: „Haré Krišna, Haré Krišna, Krišna Krišna, Haré Haré, Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré.“ A kolik? Tři sta tisíc Pánových Jmen denně.

Šrí Čaitanja Bhágavata

Ádi-líla, 4. kapitola

Vrindávana Dása Thákura

Úžasné Pánovo zjevení naplňovalo v domě Šrímatí Sačídéví každého štěstím. Při pohledu do synovy tváře zaplavovaly srdce Šrí Džagannátha Mišry a Šrímatí Sačídéví vlny radosti. Šrí Višvarúpa si vzal svého bratra do náruče a radostně se na Svrchovaného Pána, který je příbytkem veškerého transcendentálního blaha, usmíval. Přátelé a příbuzní pociťovali k Pánovi takové pouto, že Ho neustále obklopovali. Někteří z nich recitovali *mantry* pro Jeho ochranu a jiní uctivě obcházeli celý dům. Když se dal Pán do pláče a z Jeho očí vyhrkly slzy, dokázal Ho utišit jedině zvuk Svatého Jména Krišny. Všichni už dokázali porozumět tomuto skrytému poselství a jakmile Pán začal plakat, dali se ihned do zpěvu jmen Pána Hariho.

Polobozi byli vesele naladěni a rozhodli se proto bavit tím, že si pohrávali s lidmi, kteří neustále Pána obklopovali. Ve svých jemnohmotných tělech poklidně postávali kolem domu, skryti lidským pohledům. Když lidé zahlédli plachtící stínové postavy, volali: „Je tu zloděj!“ Někteří se ze strachu dali do hlasitého zpěvu: „Nrisimha! Nrisimha!“ zatímco druzí pro ochranu odříkávali modlitby k Párvatí Déví. Polobozi se sešli, aby mohli pohlížet na Pána, ale lidé si mysleli, že se do domu vkradl zloděj. Někteří volali: „Zloděj! Chyťte zloděje!“

a jiní bez ustání zpívali: „Nrisimha! Nrisimha!”

Jeden *bráhmana*, obdařený silou k exorcismu, vyhrožoval neviditelným polobohům: „Máte štěstí, že se vám dnes podařilo uniknout, měli byste si být ale lépe vědomi obrovské síly Pána Nrisimhadévy.” Nikým neviděni se mezi sebou polobozi museli usmívat.

Jakmile uběhl jeden měsíc od porodu, skončilo pro Sačí Déví období nečistoty, vydala se tedy vykoupat s ostatními ženami ke Ganze. Jakmile se za zpěvu a veselého halasu vykoupala, uctila Gangu Déví a Sášthí, bohyni vesnice. Po uctění různých dalších polobohů se Sačídéví i s ostatními spokojenými ženami vrátila zpět domů. Darovala dle místních zvyků s respektem ženám opraženou rýži, banány, olej, rumělkový prášek, betelové oříšky a listy. Ženy na oplátku požehnali před svým odchodem dítěti a vzdali svoji úctu Sačídéví.

Ačkoliv si to nikdo neuvědomoval, podobali se Pánovy dětské zabavy v domě Šrí Džagannátha Mišry dětským zábavám Gopála Krišny. Když v pokoji nikdo nebyl, úmyslně rozházal po celé místnosti různé věci a na podlahu rozlil mléko, olej, nebo máslo. Jakmile zaslechl, že se Sačídéví blíží, lehl si rychle na zem a začal plakat. Sačímata Ho uklidnila opakováním jmen Pána Hariho. Potom si všimla všech rozházených věcí: „Kdo rozsypal tu rýži, mouku a dál? A kdo rozbil ty nádoby s tvarohem a mlékem?” Nikoho nenapadlo, kdo by to mohl udělat. V domě bylo přece jen čtyřměsíční dítě. Zvědavě vešli do pokoje, ale po zločinci ani stopy. „Musel sem vstoupit

nějaký démon, nebo duch,” domnívali se někteří, „ale díky ochranným *mantrám* nedokázal dítěti ublížit. To ho tak rozčílilo, že všechno rozházel a utekl.”

Šrí Džagannáth Mišra se nad touto událostí velmi podívoval, ale protože ji považoval za zásah prozřetelnosti, nijak se k ní nevyjadřoval.

Dny ubíhaly zahaleny tajemstvím, až konečně nastal příznivý den pro nalezení vhodného jména pro dítě. Šrí Nilambara Čakravartí a ostatní učenci se sešli při příležitosti tohoto obřadu. Vážené a ctnostné dámy, svěží a zářící jako bohyně štěstí Lakšmí Déví, se dostavily k obřadu v překrásných *sárich*. Všichni se dohadovali o tom, jaké jméno by bylo pro dítě nejvhodnější. „Tohle dítě už nebude mít žádného mladšího bratra, ani sestru, proto by se mělo jmenovat Nimáj,” navrhly některé z žen.

Po důkladném zvážení všech okolností se učenci shodli na tom, že existuje jedno jméno, které je pro dítě tím nejvhodnějším. „Jakmile se narodil, v zemi ustal hladomor a hospodářům byl konečně seslán dlouho očekávaný déšť. Země se s Jeho zrozením opět naplnila štěstím a zdravím. Podobá se to prastarému příběhu o Pánu Nárájanovi, který zachránil a vyzdvihl Zemi v době zpusťování. Jeho jméno by proto mělo být Šrí Višvambhara, udržovatel světa. Jméno Nimáj, které navrhly vážené dámy, bude Jeho druhým jménem.”

Polobozi a lidé se při této příležitosti sešli a udělili Pánovi svá požehnání. Společně zpívali Pánova všepříznivá Svatá Jména, troubili na mušle a zvonili zvonky. Rozprostřeli před

Pána rýži, knihy, opraženou celozrnnou rýži, mince, stříbro a zlato, aby se zjistilo, k čemu má dítě sklony. Šrí Džagannáth Mišra pak svého syna pobídl: „Můj drahý Višvambharo, vezmi si po čem Tvé srdce touží.“ Syn Sačí Déví, Svrchovaný Pán, ignoroval všechny předměty, bez váhání se chopil Šrímad Bhágavatamu a ze všech sil jej objal. Ženy začaly Pána hlasitě opěvovat. „Bezpochyby se stane velkým učencem.“ Někteří poznamenali, že se dítě stane velkým Vaišnavou, který bude oplývat výjimečnou schopností odhalit ty nejhlubší významy Písem.

Šrínivás Áčárja

Šríla Bhakti Vallabha Tírtha Gósvámí

Šrínivás Áčárja se narodil roku 1530 za úplňkového dne měsíce Vaišakh ve vesnici Čakhandi v Nadii. Jeho otec, Gangadhara Bhattáčárja, pociťoval po Maháprabhuově přijetí *sanjásu* velkou bolest, proto neustále naříkal: „Ó Čaitanjo! Ó Čaitanjo!“ Jakmile si oddaní povšimli jeho opojení božskou láskou k Maháprabhuovi, přejmenovali ho na Čaitanju Dáse, což mu zůstalo po celý zbytek života.

Čaitanju Dásovi byly věci tohoto světa lhostejné, přesto však jednoho dne zatoužil mít syna a svěřil se s tímto záměrem své ženě Lakšmí Priji. Ta mu okamžitě navrhla, aby se společně vydali do Purí, kde mohou obdržet Maháprabhuovo požehnání. Jakmile dorazili do Purí, vzdali své poklony

chodidlům Maháprabhua. Ještě předtím, než se stihli se svým záměrem Pánovi svěřit, Pán k nim sám promluvil, vědom si jejich touhy po synovi: „Džagannáth Déva jistě vyplní vaše veškerá přání.”

Ostatní oddaní byli zvědaví, o kterém přání se Maháprabhu zmiňuje a pobídlí proto Góvindu, aby to zjistil. Než se však stihl Góvinda na něco zeptat, svolal si Maháprabhu všechny oddané a hlubokým hlasem, jakoby v transu, k nim pronesl: „Čaitanja Dás zatoužil po dítěti. Jeho žena brzy porodí syna, vzácného jako klenot, který se bude jmenovat Šrínivás. Bude zosobněnou podobou Mé lásky a nebude se ode Mne lišit. Dokáže v každém probudit nadšení pro oddanost. Skrze Rúpu, Sanátana a ostatní daruji tomuto světu Písma a skrze Šríniváse je budu rozšiřovat. Šrínivás je vtělením čisté lásky ke Mně. Po Jeho spatření se nad ním bude mysl každého rozplývat.”

Šrínivás Áčárja byl od raného dětství požehnán tím, že mohl od svého otce naslouchat o slávě Maháprabhua a Krišnových vrindávanských zábavách, což je oba přivádělo do extatických stavů. Jeho matka ho zase učila umění *kírtanu*. Zakrátko jeho otec zesnul a Šrínivás se proto i s matkou přestěhoval do Džadžigramu, odkud se vydal navštívit nedaleko sídlícího Narahariho Thákuru. Od něho se dozvěděl, že Maháprabhu hodlá brzy ukončit Svoje pozemské zábavy, což v něm probudilo nezlomnou touhu se s Ním ještě před Jeho odchodem setkat. Požádal proto svoji matku o svolení a vydal se ještě s několika oddanými do Purí. Předtím, než skupina

do Purí dorazila, se k nim donesla zpráva o Maháprabhuově odchodu. Šrínivás po jejím vyslechnutí omdlel a jakmile se probal, rozhodl se spáchat sebevraždu. Pán se mu ale zjevil ve snu a poradil mu pokračovat v cestě do Purí. V Purí pak ve snu spatřil Džagannátha, Subhadru a Balaráma, stejně jako Čaitanju Maháprabhua s Jeho společníky.

V Purí se setkal se Šrílou Gadádharou Panditem, Rájem Rámánandou, Paramánandou Purí, Šikhi Mahiti, Sárvaabhaumou Panditem, Vakrašvarou Panditem, Góvindou, Šankarou Panditem a Gópínáthem Áčárjou, kteří mu všichni dali svá požehnání. V Purí potom strávil nějaký čas nasloucháním Šrímád Bhágavatě od Gadádhary Pandita Gósvámího. Gadádhara mu potom poradil, aby se vrátil do Gaudy.

Když Šrínivás dorazil do Bengálska, doslechl se, že také Advaita Áčárja a Nitjánanda Prabhu ukončili své pozemské zábavy. Znovu se rozhodl vzít si život, ale oba Prabhuové se mu zjeví ve snu, aby utišili jeho nárek a rozmluvili mu jeho záměr.

Šrínivás potom strávil nějaký čas poutí po různých svatých místech, až konečně dorazil do Vradži. Tam se dozvěděl, že Rúpa Gósvámí, Sanátan Gósvámí, Kašíšvara Pandit a Raghunáth Bhatta Gósvámí také opustili tento svět. Raghunáth Dás Gósvámí, Gopál Bhatta Gósvámí a Džíva Gósvámí však byli stále naživu, proto se s nimi setkal a obdržel jejich požehnání. Byl zasvěcen Gopálem Bhattou a učil se vaišnavským Písmům pod vedením Džívy Gósvámího. U

Rádhá-kundu se setkal s Raghunáthem Dásem a Krišnadásem Kavirádžou, od nichž také získal požehnání. Šríla Džíva Gósvámí jednou zaslechl Šrínivásův výklad verše z *Udžvala-nílamani* a odměnil ho za to titulem Áčárja.

Jakmile mistrně ovládl *gaudíja-vaišnavská* Písma, pokynul mu Šrí Džíva a ostatní oddaní z Vradži, aby společně s Naróttamem a Šjámanandou převezli manuskripty těchto vzácných knih zpět do Bengálska. Po celou dobu této nebezpečné cesty se jim nepříhodilo nic zlého, až do chvíle, kdy dorazili do království Bana Višnupur. Vládcí Višnupuru, Bir Hambirovi, který byl současně vůdcem lupičského gangu, se doneslo, že do jeho království přijel bohatý obchodník se vzácným nákladem. Nechal si tuto zprávu ověřit u svého astrologa, který vysokou hodnotu nákladu potvrdil. Ihned tedy poslal svou skupinu, aby se zmocnila nákladu v naději, že získá zlato a šperky. Nařídil jim však, aby nikoho nezabíjeli.

Když se skupina zlodějů po úspěšném lupu vrátila, předložila před Bir Hambira mohutnou truhlu. Jakmile ji král otevřel, objevil ke svému překvapení pouze spoustu knih. Vydal se tedy za svým astrologem a zeptal se ho, jak se mohl ve své předpovědi tak zmýlit. Astrolog mu odpověděl: „Nerozumím tomu. Při každém ze svých výpočtů jsem dospěl ke stejnému závěru: tato truhla je plná vzácných klenotů! Nechápu, v čem jsem se mohl zmýlit.“ Pouhý pohled na tato svatá Písma však měl na krále očistný účinek a on zalitoval toho, že se jich zmocnil. Dokonce zatoužil po setkání s jejich majitelem.

Když druhého rána Šrínivás, Naróttama a Šjámánanda zjistili, že jejich knihy zmizely, cítili takovou beznaděj, že byli rozhodnuti spáchat sebevraždu. Po dalších úvahách nakonec dospěl Šrínivás k rozhodnutí, že bude schopen získat více informací od samotného krále. Rozhodl se proto zůstat ve Višnupuru, ale Naróttamu poslal do Kheturí a Šjámánandu do Orisy.

Od jednoho *bráhmany* se dozvěděl, že král rád naslouchá Šrímád Bhágavatě. *Bráhmana* proto uvedl Šríniváse před krále jako velkého Vaišnavu a král k němu díky jeho nepřehlédnutelným znakům velké osobnosti ihned vyvinul náklonnost. Šrínivás potom k velké spokojenosti krále denně přednášel Šrímád Bhágavatam. Když byli jednoho dne o samotě, vypověděl mu Šrínivás o události na jejich cestě, vedoucí ke ztrátě Písem. Král se ihned ke svému činu přiznal, projevil velkou lítost nad tímto skutkem a vrátil všechny knihy jejich majiteli. Šrínivás ihned vyslal posly s touto dobrou zprávou k Šjámánandovi, Naróttamovi a Vrindávanovi. Zanedlouho přijal Bir Hambir se svojí celou rodinou od Šríniváse zasvěcení a věnoval mu svůj život i majetek. Po zasvěcení byl znám jako Čaitanja Dás.

Krišna není pro tvůj požitek

Šrípád Bhakti Sádhaka Muni Mahárádža

K tomu, aby člověk pochopil duchovní život a zrealizoval zábavy Nejvyššího Pána se musí nejdříve kvalifikovat, a to není jednoduché. Musíme začít od začátku, krok za krokem. Do Pánových zábav nemůžeme vstoupit a stáhnout si je na naši úroveň, neboť jsme velice znečištěni tímto hmotným světem a našimi hmotnými touhami po požitku. Naším největším nepřitelem v tomto světě je naše touha užívat si. Tak dlouho dokud si budeme chtít tento svět užívat, nedostaneme možnost pochopit zábavy Pána Krišny a Šrímatí Rádharáni ve Vradži ani zábavy Šrí Čaitanji Maháprabhua.

V jakém rozpoložení se zde tedy nacházíme, jaký je náš postoj? Náš postoj je takový, že si tady chceme užívat vše co vidíme. Ať už si užíváš na diskotéce, na festivalu, nebo si užíváš, když stojíš před božstvem Krišny, nebo když mluví Vaišnava či Guru, pořád si chceš jenom užívat. To je naše nálada, náš postoj. Díky tomuto postoji však nikdy nezískáš pravou věc. Nikdy nepoznáš skutečný duchovní život. Mája tě chytne do pasti, pokud si budeš myslet, že vědomí Krišny je jenom jakási koncepce, pro můj lepší požitek. To ale není koncepce vědomí Krišny. Pokud padneš do této pasti, pokud

se vydáš tímto směrem, budeš v tomhle životě ztracen. Nikdy nedostaneš šanci pochopit pravého Krišnu a Jeho zábavy.

Jestliže jsi nevyvinul postoj, že my nejsme těmi, kteří si užívají *kírtan*, kteří si užívají Gurua, kteří si užívají vše co jim přijde do cesty, tak promarníš svůj život a mineš tu pravou věc. V hmotném světě mají všichni jenom tento jediný zájem - užívat si. To je ale hmotné rozpoložení, hmotný postoj. Vnímáš-li svět těmato požitkářskými očima, potom nepochopíš, co je to duchovní život. Buď tedy velice opatrný. Jestliže to nezrealizuješ, teď na úplném začátku duchovní cesty a jestliže budeš podveden, tak to po mnoho a mnoho životů nebudeš schopen pochopit. Budeš neustále hledat Krišnu tímto způsobem: „Vědomí Krišny je to, když se cítím šťastně. A když jsem já šťastný, musí být Krišna také šťastný.“

Pokud ti Guru tyto věci neříká, tak se měj na pozoru. Náš zájem není stát se těmi, kteří si užívají. My chceme být služebníky. Služba není pro náš požitek. Chceš-li poznat Krišnu, musíš zrealizovat, že náš zájem není stát se šťastnými, ale že je naším zájmem učinit šťastného Krišnu. Jak bys chtěl zrealizovat Krišnu, když se zajímáš pouze o svoje vlastní štěstí? Jak chceš pochopit Krišnu? Krišnu tvoje štěstí nezajímá. Jeho zajímá jediné – Jeho vlastní štěstí. On existuje pouze pro Svůj vlastní požitek. On je Autokrat. Jestliže si od Něho vezmeš to potěšení, pak se staneš požitkářem. Všechny věci, které existují jsou určeny pouze pro Jeho požitek. Když mu tedy v Jeho požitku pomůžeš, teprve tehdy se sám staneš skutečně šťastným. Když ale hledáš jen vlastní požitek: „Já jsem šťastný,

vy jste šťastní, je to tak pěkné užívat si atmosféru, užívat si Gurua, užívat si toto nebo tamto,“ potom jsi nepochopil, co je ve tvém vlastním zájmu. Takže buď velice opatrný, aby ses nedíval na věci těmato očima, obzvláště teď na začátku tvé duchovní cesty. Jinak nikdy neporozumíš tomu, co to znamená stát se služebníkem Nejvyššího Pána a později vstoupit do Jeho zábav a stát se Jeho blízkým společníkem.

Chceš li pochopit Šrí Čaitanju Maháprabhua, Jeho náladu, tak se musíš stát Jeho služebníkem. Jako Šankara Pandit, jehož jedinou službou bylo masírovat Pánova lotosová chodidla. On obětoval vše pro Pánovo štěstí. Ten, kdo chce pro Pánovo pohodlí obětovat vše, obdrží od Pána to největší požehnání a bude ho smět poznat. Pán k němu osobně přijde a vstoupí do jeho srdce. Buď tedy velice obezřetný, abys nebyl podveden. Snaž se pochopit tento bod, jinak promarníš celý život a nepochopíš jaké jsou činnosti oddaných, nepochopíš linii Šrí Čaitanji Maháprabhua, Gaudíja Mathu, všech našich *áčárjů*, Šrí Rúpy Gósvámího, Šrí Sanátany Gósvámího, Raghunátha Dáse Gósvámího, Bhaktivinóda Thákury, Šríly Prabhupády Bhaktisiddhánty Sarasvatího a celou naši linii. Ti všichni říkají to stejné: „Nechod' tím špatným směrem, kde si myslíš: „Když si užívám, tak jsem si vědom Krišny. Snaž se následovat cestu, která je vytyčena už po staletí. Když se vydáš po špatné cestě, po cestě spekulací, tak nedostaneš Krišnu, ale Máju. Neužívej si situace, ve kterých se nacházíš. Vždy se snaž být služebníkem, jinak budeš podveden.“ Tohle je správné chápání *gaudíja-vaišnavské* linie. Chceš-

li levnou věc, pak si musíš uvědomit jednoduché pravidlo: „Lehce nabyl, lehce pozbyl.“ Věci které snadno přijdou, také snadno odejdou. Buď seriózní a pokus se nemyslet jenom na sebe. Pokus se vyvinout toto přání: „Chci se stát Krišnovým služebníkem. Chci se stát Krišnovým služebníkem ať to stojí, co to stojí.“ Přestože to je bolestivé, musíme být připraveni, vzdát se našeho požitkářského ducha. Jinak půjdeme zpět do hmotného světa, kde nás pohltní hmotné věci. Místo toho, aby tě přitahovaly Krišnovy zábavy ve Vrindávaně, přitáhnou tě zábavy tohoto světa. Něco musíš obětovat!

Když chce Guru aby sis jenom užíval, potom to není pravý Guru. Guru je někdo kdo ničí naši připoutanost k tomuto hmotnému světu. On roztíná uzly ve tvém srdci, a to někdy “trošku“ bolí. Pokud však nejsi připraven to přijmout, zůstaneš v hmotném světě. Není jiné cesty! Jestliže jsi seriózní, dostaneš seriózního vůdce a chceš-li levnou věc, dostaneš levného vůdce. Nezapomeň na to! V *śástrách*; Šrímad Bhágavatamu, Bhagavad-Gítě a ve všech písmech sepsaných Šesti Gósvámími je to jasně uvedeno. My tady nehledáme žádné nové cesty. Spekulovat není to pravé.

Mluvím o těchto věcech, neboť mnoho z vás právě začíná s duchovním životem a pokud to od začátku pochopíte špatně, nikdy nenajdete cestu zpátky. Budete si myslet, že vědomí Krišny je tady pro vaše potěšení (smích). Skutečné vědomí Krišny je pro Krišново potěšení a my nacházíme nejvyšší stupeň tohoto vědomí v *gópích* a v těch, kteří žijí s Krišnou ve Vradži.

Stálý chrámový program

Nedělní festival

17.00: Bhadžan • 18.00: Lekce • 19.00: Sandhja Árati •
19.15: Tulasí Parikrama • 19.30: Prasádam • 20.25 Šájan
árati

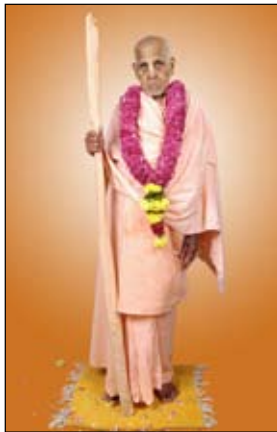
Ranní program (denně)

4.30: Mangala Árati • 4.45: Tulasí Parikrama • 5.00:
Bhadžan násl. Džapa • 7.45: Šringara Árati, násl. Bhadžan
• 8.35: Čtení ze Šrímad Bhágavatamu • 9.15: Guru Púdža,
násl. Bhoga Árati • 9.30: Prasádam

Večerní program (denně kromě neděle)

19.00: Sandhja Árati • 19.15: Tulasí Parikrama, násl.
Bhadžan • 19.45: Lekce • 20.25 Šájan Árati, násl. Prasádam
Bhadžan: Duchovní písně za doprovodu
tradičních nástrojů • *Árati*: Chrámová ceremonie
• *Prasádam*: Duchovní vegetariánské jídlo

**Haré Kriřna Haré Kriřna Kriřna Kriřna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré**

Ācārja Nitja-líla praviřta Óm Viřnopáda řrí řrímad
Bhakti Vaibhava Purí Gósvámí Mahárádřa

**řRÍ řRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH
SRI KRISHNA CHAITANYA MISSION**

Wienerbergstrasse 29A/Top3 • 1120 Wien
Tel. 01/812 05 74 • www.radha-govinda.net